

Ὁ μὴ ἔχων ἥθος χρηστόν, ὁ ρέπων εἰς ἀνόμους ἐρω-
τικὰς πράξεις: *Γυναῖκα ἀνήθικη. Κορίτσι - παιδί ἀνήθικο.*
Συνών. ἀνάποδος **A 6**, ἀντίθ. ἡθικός, τίμιος.

ἄνηθο τό, ἄνηθον Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄνηθο κοιν.
ἄνηθ-θο Ρόδ. ἄν'θου βόρ. ἰδιώμ. ἄνεθο Κύπρ. ἄνηθρο
(Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/17) 191) ἄνηθος ὁ, Αἴγιν.
Κρήτ. — Λεξ. Βυζ. Βλαστ. ἄν'θος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
ἄν'θους Β.Εὔβ. Θεσσ. Σάμ. ἄνηθ-θας Ρόδ. Πληθ. ἀνήθᾱ
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄν'ηθον.

1) Τὸ φυτὸν ἄνηθον (anethum) τῆς τάξεως τῶν σκια-
δανθῶν (umbelliferae) κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Πβ.
ἀγροῖαν'ηθον. **2)** Ἐπιθετικ., ἀδύνατος, ἰσχνός, καχε-
κτικός Κρήτ.: *Ἄνηθο πρᾶμα εἶναι. Πολλ' ἄνηθο 'ν' τὸ*
κωπέλλι.

ἀνηθόσπορος ὁ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄν'ηθο καὶ σπόρος.

Τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ ἀνήθου.

* **ἀνήκουστα** ἐπίρρ. ἄκουστα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήκουστος.

Οὐχὶ ἐξ ἀκοῆς, μετὰ τοῦ ρ. ἔχω: *Ἄκουστα τό 'χ' ἀκόμα*
(δὲν τὸ ἔχω ἀκόμα ἀκούσει). Ἀντίθ. ἀγροῖκητᾱ,
ἀκουστά.

ἀνήκουστος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.
Χαλδ.) ἀνήκουστους Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀν'ήκουστος.

Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, πρωτάκουστος, συνήθως ἐπὶ πράγμα-
τος κακοῦ ἔνθ' ἀν.: *Ἀνήκουστα πρᾶματα σύννηθ. Ἀνή-*
κουστα λόγια λέει Τραπ. || Ποίημ.

Νύχτα γεμάτη τρικυμὰ καὶ ταραχὲς καὶ ἀντάρες,
κρυφὲς κραυγὲς γυρίζουνε καὶ ἀνήκουστες τρομάρες

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 79. Συνών. ἀγροῖκητος **A 2**. Πβ.
ἀνάκουστος.

ἀνήκω κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀν'ήκω.

1) Ἀνάγομαι εἰς τὴν κυριότητά τινος ἢ εἶμαι κτημᾱ
τινος (α) Ἐπὶ ἐμψύχων: Σοῦ ἀνήκω (λέγει ἢ σύζυγος
πρὸς σύζυγον ἢ τάνάπαλιν). *Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀνήκει.*

(β) Ἐπὶ ἀψύχων: *Μοῦ ἀνήκει ὁ κῆπος - ἡ περιουσία*
τ' ἀμπέλι - τὸ σπίτι κττ. Γυρεύεις πρᾶμα ποῦ δὲν σοῦ ἀνήκει.

β) Ἀναλογῶ: *Τὰ μισὰ ἀνήκουν 'ς ἐμένα κοιν. Μὴν*
ἔχης παράπονο, ὅ,τι σοῦ ἀνηκοῦσε σ' τὸ ἔδωκα Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)
2) Ἀπροσ. ἀρμόζει, προσήκει πολλαχ.: *'Σ ἐμένα*
ἀνήκει νὰ τὸ κάμω - νὰ τὸ πῶ κττ. 'Σ ἐσένα ἀνήκει νὰ
σιωπᾶς πολλαχ. Ἐν τοῦ ἀνήκει νὰ κάμνη ἔισε Σύμ.

ἀνηλγία ἐπίρρ. Κάμπ. Σύμ. ἄνηλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.
κ. ἄ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἄνηλγία Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ἡλγος.

Πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἔνθ' ἀν.: *Ἀνηλα πιάσαμε τὴ*
βλύσι Ἀπύρανθ. Ἀνηλα ἐσηκωθήκαμε αὐτόθ. Ἀνηλα ξεκι-
νήσαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Πρω. Ἀνηλγία 'ρταμε Σύμ.
Ἀνηλγία ἐσηκώστην Ρόδ. Συνών. ἀνήλγία, ἀνήλγιστα.

ἀνήλγία ἐπίρρ. Κάμπ. Κῶς Λέσβ. Νάξ. (Φιλότ.) Χάλκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Θὰ φτάξωμε ἀνήλγία Φιλότ.

ἀνήλγιακος ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. ἀνηλγιάκος Ἡπ. ἄνηλγ-
κός Θεσσ. (Καλαμπάκ.) ἀνηλγιάκὸ τό, ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 26

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἡλγιάκος.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, ἀνήλιος ἔνθ' ἀν.: *Σπίτι ἀνήλγιο*
*Ἀθῆν. Συνών. ἀν'ήλγιστος **A 1**, ἀν'ήλγος **1**, ἀντίθ.*

προσήλιος. 2) Τὸ οὐδ. οὐσ., ἀποθήκη, τροφίμων
ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἀν.: *Πάντα τ' ἀνηλγιάκὸ τῆς γραιῆς*
ἦταν γεμάτο. Συνών. κελλάρι.

ἀνήλγιστα ἐπίρρ. Κύθν. Μῆλ. Σάμ. Σίφν. ἀνήλγισ-
τα Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀν'ήλγιστος.

Ἀνηλγία, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Σηκώνομαι ἀνήλγιστα Κύθν.
Σίφν.

ἀνήλγιστος ἐπίθ. σύννηθ. ἀνήλγιστος Πόντ. (Τραπ.)
ἀνήλγιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνήλγιστος σύννηθ. ἀνήλγιστος
βόρ. ἰδιώμ. ἄλγιστος Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἄ.)
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἡπ. Κρήτ. Μύκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.
ἄλγιστους Εὔβ. (Στρόπον.) κ. ἄ. ἀνάλγιστος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀν'ήλγιστος. Τὸ ἄλγιστος ἐκ τοῦ
ρ. λιάζομαι παρὰ τὸ παλαιότερον ἡλιάζομαι. Τὸ ἀνά-
λγιστος ἐκ τοῦ ἄλγιστος καθὼς καὶ ἄβαθος - ἀνάβα-
θος, ἄβλαβος - ἀνάβλαβος κττ., περὶ ὧν ἰδ. στερητ. ἀ-

A) Ἐπιθετικ. **1)** Ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου
σύννηθ.: *Τόπος ἀνήλγιστος. Σπίτι ἀνήλγιστο πολλαχ. Ἀνήλγιστ'*
πλαγὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χάσκει μέσα 'ς τὸ βράχο ἕνα βαθιὸ
ἀνήλγιστο, σκοτεινισμένο, κατασκότεινο σπήλαιο ΚΠασα-
γιάνν. Παραμύθ. 6 Τὰ ἀνήλγιστα βάθη τῆς γῆς ΑΚαρκα-
βίτσ. Λόγια πλώρ. 179 Καλύβι ἀνήλγιο ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 8. || Ποίημ.

Ὅλα τοῦ ἡλίου τὰ ὄνειρα, οἷς ὠνειρεύτηκα, ὅμως

ὅπου ξυπνήσω, ἀνήλγιστος πάντα 'ς τὴ νύχτα ὁ δρόμος

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 117. **β)** Ὁ μὴ ἐκτεθειμένος
ἢ ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Ἀνήλγιστο*
ἢ ἀνήλγιο καλαμπόκι - σ'τάρι κττ. Κονκούλλια - μπαμπάκια
ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγιστα. Σταφύλια ἀνήλγιστα ἢ ἀνήλγιστα (τὰ
μετὰ τὸν τρυγητὸν εἰσαγόμενα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ληνὸν)
σύννηθ. Ροῦχα ἄλγιστα Σαρεκκλ. Ἀλγιστο σεδόνι Κρήτ.
Ἀλγιστα βελανίδια - χαρούπια αὐτόθ. Ἀλγιστες σταφίδες
αὐτόθ. Ἀλγιστον καλαμπόκ' Στρόπον. Ἀνήλγιστα φασούλια
Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀνήλγιστο φίδι (εἶδος ἰοβόλου ὄφεως
οὐδέποτε ἡλιαζομένου) Πελοπ. (Κορινθ.) Ἀνήλγιστο κερὶ
(τὸ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον πρὸς λεύκασιν, τὸ κίτρινον)
Λεξ. Δημητρ. Ἀνήλγιστον νιρὸ (τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου ἀντλούμενον καὶ χρησιμοποιοούμενον ὑπὸ τῶν γυναι-
κῶν πρὸς λοῦσιν κατὰ τὴν 24 Ἰουνίου) Λέσβ. Ἀνήλγιστ'
ἤρθαμι (πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου) Αἰτωλ. || Φρ. Ἀνή-
λγιστος ἀνθρωπος (ὁ διαρκῶς μένων ἐν τῇ οἰκίᾳ του)
Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Ὁ βασιλεὺς ὁ ἀνήλγιστος (ὁ Χάρως) Λεξ.
Δημητρ. Ἀῶσ' του τὸ μαχαίρι νὰ κόψῃ τ' ἀνήλγιστα καβούρια
(ἐπὶ δειλοῦ. ἀνήλγιστα καβούρια = εἶδος καρκίνων ὑποκι-
τρίνων καὶ ἡμιθανῶν) Πελοπ. (Λακων.) Τὸ θηλ. Ἀνήλγισ-
στη ὄν. γυναικὸς Μεγίστ. Ἀνήλγιστο Νερό τοπων. Πελοπ.
(Μάν.) γ) Ὁ ἔχων ἄβραν τὴν ἐπιδερμίδα ὡς μὴ ἐκτι-
θέμενος εἰς τὸν ἥλιον, ὁ ἐσκιατραφημένος (Ἐβδομαδ. Τύπ.
8 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: *Κοίταζα τοὺς δγὼ Τουρκο-*
πούλλες, ἦτανε τρυφερὲς καὶ ἀνήλγιστες, ἦτανε τριανταφυλλεῖς
(Ἐβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἀν.) Μὲ μὲ μικρούλλα ἀνήλγιστη Λεξ.
Δημητρ. Καὶ ἄνευ οὐσ. ἢ ἀνήλγιστη ἢ ἀνήλγιστη ἐν παραμυθ.
ἢ βασιλοπούλλα τὴν ὁποίαν ὁ ἥλιος δὲν εἶδε ποτὲ πολλαχ.

2) Χλωμός ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 46: *Ὅ,τι εἶχε βγῆ*
ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὕστερις ἀπὸ δεκαοχτὼ χρόνια... ὁμορφάν-
θρωπος, μὰ λιγνός, στεγνωμένος, ἀνήλγιστος.

B) Οὐσ. **1)** Ἀρσ. καὶ οὐδ., εἶδος ὄφεως δηλητη-
ριώδους ζῶντος ὑπὸ τὴν γῆν (πιστεύεται ὅτι ὁ δηχθεὶς
ὑπ' αὐτοῦ θεραπεύεται μόνον ἂν παραμείνῃ εἰς μέρος ἀνή-

